

KAPITOLA 1.

1867

Matka představená tě chce vidět, Venetie.“
Lady Venetia Brooková zvedla hlavu od učení.
„Co mi může chtít, Eugenie? Mám tolik práce.
Takhle to do zítřka nestihnu.“

„To neříkala. Řekla jen: *Přived' mi co nejrychleji lady Venetii.*“

Venetia vstala od stolu a odsunula materiály, které si připravovala na hodinu. Byla rozhodnutá udělat svým výzkumem dojem na svého učitele, zkušeného a vzdělaného člověka.

Matka představená však musela dostat přednost přede všemi ostatními, a tak Venetia spěchala chodbou k jejímu pokoji na druhém konci budovy.

Klášterní škola pro mladé dámy v Paříži byla tou nejvyhledávanější školou v celé Evropě. Venetia, dcera vévody z Lynbrooku, sem přišla, když jí bylo šestnáct.

Škola jí velmi bavila a líbilo se jí, že se výuka lišila od té, kterou jí doma poskytovala nepříliš vzdělaná guvernanka.

Pokoj matky představené se koupal ve slunečním svitu, který se odrážel i na obrovském kříži, jenž vévodil jinak pohodlnému salonu.

Když Venetia vstoupila, matka představená vstala.

„Mám pro tebe vskutku překvapivou novinu, mé dítě.“

Venetia udělala pukrle, jak se od ní čekalo.

„Jakou, madam?“ zeptala se s očekáváním. „Z domova to nic nebude, protože jsem teprve přede dvěma dny dostala dopis od svého papá.“

„Je to z domova.“ matka představená se usmála. „Právě jsem obdržela od tvého otce spěšný dopis. Máš se okamžitě vrátit do Anglie.“

Venetia na ni nevěřícně zírala.

„Vrátit do Anglie? Ale proč?“

Matka představená pohlédla na dopis, který držela v ruce.

„Tvůj otec žádný důvod neuvádí. Pouze píše, aby ses vrátila okamžitě. Bude na tebe čekat ve vašem domě na Berkeley Square.“

Venetia se ostře nadechla.

„Nenapadá mne, co se mohlo stát. Proč si papá tak náhle přeje vidět mne ještě před koncem školního roku?“

„Myslím, že k tomu bude mít dobrý důvod. V každém případě ho, mé dítě, musíš poslechnout.“

„Je nanejvýš mrzuté, že musím odjet zrovna nyní, když tu chci toho tolik udělat,“ pronesla Venetia spíše k sobě než k matce představené.

„Viš dobře, mé dítě, že i tak jsi tu zůstala déle, než je běžné. I když jsme byli moc rádi, že tu jsi, a mnohokrát jsi mi velice pomohla, nemohu zpochybňovat rozhodnutí tvého otce, že se máš vrátit domů.“

„Kdyby uvedl nějaký důvod, pochopila bych to,“ bránila se Venetia. „Ale víte, jak je můj otec zaneprázdněný. Má mnoho povinností na venkově, Londýnu se vyhýbá, jak jen může.“